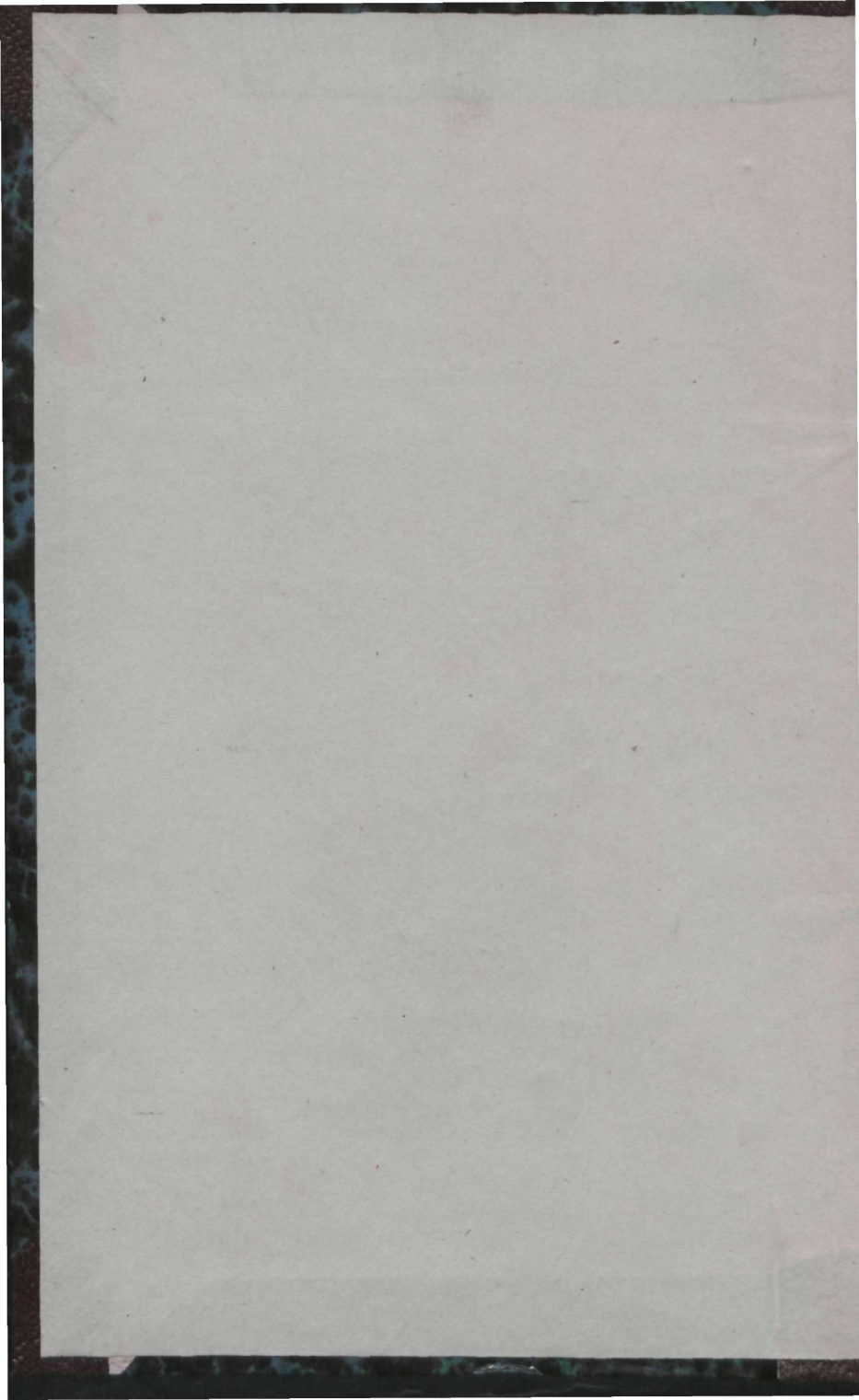

И 4445
~~1/100~~

A.
4445.

Üks Laul

Jakobi pojast Jusepist,

kedda wennad ärra müüd.

Wäljaantud 1864^{mal} aastal

W. R.

M. Laur.

Keiserliku Aualiku
Rm-kogu kink. 1916.

Tartus trükkitud E. J. Karowi jures.

1864.

Gegen den Druck dieser Schrift: „Joseph's Geschichte“ in
Versen ist nach vorgängiger Durchsicht von Seiten des Livländischen
Evangelisch-Lutherischen Consistoriums nichts einzuwenden.

Riga, Schloß, den 18. Februar 1864.

B. Strnf, Präses.

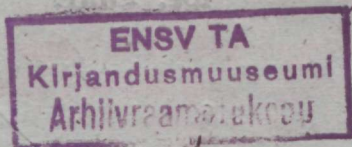
Nr. 461.

L. P. Busch, Notair.

Bon der Censur gestattet.

Dorpat, den 6. März 1864.

Nr. 22.

36773

Jakob Kanani Maal olli
Kurvastus seät tale tulli,
Kümme poega temmal käisid,
Sekemis ta karja hoidsid,
Jakobil uus nimmi antud,
Israeliks tedda pantud.

Josep temma poeg ka olli
Se kes karja waatma tullim,
Wennad müsid ärra tedda,
Summal pöris temmast hädda,
Issa teggi Josepile,
Armo polest kirjo tue;

Wennad wihtasid nüüd tedda,
Uunenäod teind neil hädda,
Mis neil Josep juttustanud,
Sest on kaddedaks nad sanud,
Sekemis ta finni wötsid,
Josepil kül filmad nutfid.

Kaddedusfest wiha tulleb,
Süddames kui tulli põlleb;
Ärra müwad omma wenna
Egga armo tale anna.
Tappawad siis sikko ärra,
Tewad isä ees weel färä.

Rastwad kue werre sisse:
„Tunnista nüüd, isä isä,
Kas se on so poia rie,
Mis siit metsast leidnud meie.
Kurri ellajas ta murdnud,
Josep töeste on furnud.“

Oh! mis kurwad päwad ollid,
Need, mis Jakobile tullid,
Arwab et on Josep furnud,
Metsa ellajas ta murdnud,
Poiad wassetawad ette,
Wiwad kue temma kätte;

Jakob tahhab surra ärra,
Mahha jätta omma warra,
Eh! kül lapsed trööstiwad tedda,
Suremaks lääb weel ta hädda;
„Reinaminne ja ka murre,
Hauda wiib mind poia jure.“

Ostjad Jofepit nüüd wivad,
Ja Egiptussesse müwad,
Ühhe Warao tenijale;
Wahhimeeste Pealikule,
Kedda Potiwariks hüti,
Sellel, Jofep teist kord, müti.

Kümme aastat seäl ta olli;
Kiufatus tal jälle tulli,
Potiwari naene tedda,
Satis üsna kesket hädda,
Tahkis temmaga seäl kollo
Omma abbiello rikku.

Ei seäl Jofep mitte tahha,
Kurja egga pattu tehha;
Omma puhta ello läbbi,
Jofepil ei olle häbbi,
Potiwaar kui koio tulli,
Naene wassetamas olli.

„Ebreä mees mo jures olli,
Ja mind ärranaerma tulli,
Kui ma rahwast appi hüüdsin;
Tedda kinni wotta püüdsin,
Pöggenes ta wälja öue,
Jättis mahha omma kue.“

Potiwari wihha süttis,
Jofepit ta finni wöttis,
Laskis tedda warfi köita,
Wangitorni kohhe heita,
Pimmedusses, wangi haudas,
Piddas Jofepit ta raudas.

Summal Jofepiga olli,
Nenda et keik heaks tal tulli,
Wange üllem tedda hoidis,
Sest et targa mehhe leidis,
Jofep olli armas tale,
Suhhatajaks wangidele.

Warao teendrid finni panti,
Wangi-torni ärra anti,
Ollid unne-näod-näinud
Jofep olli selgeks teinud:
„Teine saab teist surma antud,
Teine ammetisje pantud.“

Nilus Egiptusse jöggi,
Olli se, kus Warao näggi
Unnes, seitse lehma tullid
Töest, lihhamad nad ollid;
Pärrast tullid seitse kehmad
Ärra söid need fured lehmad.

Kui ta uinus näggi jälle,
Unne näo kõrre peäle,
Sellest tõusid seitse pead,
Wägga wiljased ja head,
Pärrast seitse — köhnakesed —
Urta söid need wiljalised.

Ullesse nüüd ärkas Warao,
Piddas targadega arro,
Kunstimehhed kokko tullid,
Selle selletajad ollid;
Ei nad sanud ükski arro
Sest jäi mõtlema weel Warao.

Teenridest nüüd ette tulli;
Se kes üks lord wangis olli,
Ütles, tulletan nüüd mele
Dmma patto — selle peäle
Annab kuningale teada:
Jofep võib neid selletada.

Warao Jofepit nüüd kutsub,
Temma moistust läbbi katsub:
„Unnenäod ollen näinud
Ja nüüd sinnust kuulda sanud,
Et sa woid neid selletada,
Ja ka mulle teada anda.“

„Üks on need kaks unnenäggo,
Tõeste Jehowa teggo —
Seitse aastat same wilja,
Siis meil polle mitte nälga:
Seitse head lehma — pead
Seitse aastat wilja — aiad

Seitse aastat polle wilja,
Rahwas sawad tunda nälga,
Hea aeg saab unmustatud,
Rahwas näljast lõppetatud,
Seitse lahjat lehma — — pead.
Seitse aastat nälja — aiad.“

„Selle pärrast katsko Warao
Piddago nüüd targa arro,
Dtsko targa mehhe wälja,
Et ta wiet ossa wilja
Panneb tallo aidadesse,
Seitsmel wilja aastal isfi.“

Warao melest hea olli,
Et se asfi teada tulki,
Ütles Josefpile pea,
Et sa moistnud se on hea,
Rahwas heitko keik so ette,
Wallitsus saab sinno kätte.

Nastat kolm ta wangis olli,
Ja seält jälle wälja tulli,
Unnenäod ärra mõistis,
• Warao tedda sureks tõstis,
Laskis omma tõllas sõita,
Põlwili ta ees keif heita.

Jubba Jofep Warao laudas,
Polle ennam wangi raudas,
Sõidab kunninglikkus tõllas,
Polle Potiwari wallas —
Sõrmes Warao kuldne sõrmus,
Warao ees on auus ja armus.

Jofep sõidab warfi wälja,
Koggub arwamatta wilja,
Kuldsed keed on temma kaelas,
Polle Potiwari paelas,
Temma hädda Summal näinud,
Nüüd on tedda sureks teinud.

Kui nüüd nälja aastad tullid,
Rahwas kissendamas ollid,
Waraoft siis öeldi neile:
Räkige nüüd Jofepile,
Minge agga temma jure,
Ei siis nälga ükski surre.

Josep jaggas paljo wilja,
Rahwas käisid warra hilja,
Wilja aidad lahti teggi,
Siis kui nälja hädda näggi,
Omma teoga ta wahwast,
Peästis näljast paljo rahwast.

Kanani Maal nälg ta olli,
Kibbe leima püdüs tulli.
Et Egiptus rikkas olnud,
Sedda olli Jakob kuulnud
Satis kümme poega tele,
Leiba ostma ennestele.

Paljo aastaid möda läinud,
Kui nad wenna ärramünud,
Lähwad nüüd Egiptusfesse,
Siina kus wend Josep isfi,
Kui ta au nad sawad nähha,
Silmili keif heitwad mahha.

Ei neist ükski tedda tunnud,
Warao sure au tal annud,
Josep wennad kül keif tunneb,
Omma süddant kōtwaks panneb
Nägib waljust nende wasto,
Ei nad tohhi liggi astu.

Wennad endid õigeks kiitvad,
Sega omma patto näitvad,
Sawad wimal's sure häbbi,
Omna mütud wenna läbbi:
Et kül neile andeks annab,
Murret nende eest weel kannab.

Wahhi alla wennad panni,
Jofep päwa kolm seäl kiini,
Wennad tundsid wägga hädda,
Kääksid isikeskes sedda:
„Meie omma wenna münud:—
Summal sedda meist on näinud.“

Ei nad arwa mitte sedda,
Et ka Jofep teab, sedda
On nad ükskord ärra münud.
Jofep on keif moistnud — näinud.
Wõttab kõrwale seält pöördä,
Silmist wõttab wessi weerda.

Benjaminit armast wenda,
Nouab Jofep tagga nenda:
„Uks jääb teitest seie kiini,
Kunni toote Benjamini;
Teised wige issa jure
Wilja, et ei temma surre.“

Lasfeb nende kottid täita,
Igga rahha kukro kōita,
Temma wilja kotti suhho,
Sest ta südda otsib rahho,
Wendadel — ja murret kannab,
Weel neil roga tele annab.

Simeonit wangi panni,
Se neil rõhhus süddant mani
Armo pärrast kül neid kiusas,
Süddames neid piddas ausas.
Üks nüüd piddi mahha jäma
Teised isfa jure sama.

Tullewad nüüd isfa jure,
Suremaks läab temma murre,
Kui ta kuleb nende juttu,
Mis nad rägiwad seäl ruttu,
„Simeon on kiinni jäetud,
Wõra Male wangi wõetud.“

Kuida keif nüüd ehmatawad,
Täis keif kartust wägga sawad,
Kui nad kottid tühhendamad,
Rahha kukrud nähha sawad,
Si nad tea kust se tulnud,
Kelle sü se jälle olnud.“

Kui se willi olli södud,
Mis neil se kord olli todud,
Ütles issa: minge jälle
Pisfut leiba oftma meile,
Selle woõra mehhe jure,
Et ei nälga meie surre.

Poiad rägivad nüüd jälle:
Anna Benjamini meile,
Meil se mees on kinnitanud,
Siis kui meie ärra tulnud,
„Toge noorem wend ka seie,
Muido armo siit ei leia.“

Jakobil on südda murren,
Ni et igga tund ta surren
„Josepit ei olle ennam,
Simeonit polle ennam,
Benjamini wide ärra,
Se mul keige armsam warra.“

Juda astub issa ette,
„Anna poisji minno kätte,
Käemehheks ennast heidan,
Tedda sulle jälle sadan —
Kui ma ei to tedda sulle
Sü on igga-pä siis mulle.“

Issa ütleb: kui se nenda
On, siis woin ma tedda anda,
Wigem ärra ka se rahha,
(Ärge jätke mitte mahha),
Mis on kotte suus teil olnud,
Kellest ehmatust meil tulnud.

„Wõtke kahhe wõrra rahha,
Sest se te on wägga pahha,
Wigem mele head ka tale,
Sest mis teige parrem meile,
Wäggew Summal teid nüüd saatko,
Seldest teie peäle waatko.

Benjaminid siis ka annab,
Sest et Juda murret kannab,
Wennad lähwad jälle tele,
Wilja ostma ennestele,
Wiwad rahha selle ette,
Kes neil annud wilja kätte.

Ta ei wõtta rahha wasto,
(Egga te ka tühjaks kasko.)
„Olge rahhul ütleb neile,
Summal annud warra teile,
Mis on kotte suus teil olnud,
Polle üllekohtust tulnud.“

Simeon nüüd wälja todi,
Norem wend ka nähha fadi,
Läksid müüd wenna kotta,
Seäl nad tahtsid leiba wötta;
Kui nüüd Josef kotta tulli,
Benjamin siis seäl jo olli.

Wennad kummardasid tedda,
Wiisid temmale ka sedda
Mele head, mis liggi wötnud
Koddust, kui nad tele tötnud,
Josep terretab neid heldest,
Rägib nendega ka lahkest.

Kui ta Benjamini näggi,
Galledaks se mele teggi,
Temmal, et ta kambri töttis,
Wägga kibbedaste nuttis,
Pärrast süa neile andis,
Diete neid istma pandis.

Kül nad pannid immeks seddal
Ugga ei nad tunnud tedda,
Temma eest neil roga kanti
Tärgest, nende ette panti,
Benjamin sai wiis kord ennam,
Sest et olli armsam temmal.

Käskis kottid jälle täita,
Rahha kufrud kotti köita — —
„Panne karrikas nüüd issi — —
Benjamini kotti sisse.“
Egga wennad sedda teädnud,
Et se mees keif nenda seädnud.

Kui neil koio minnet olli,
Kiinivõtja tagga tulli,
„Kuulge mehhed, mis tei' teinud
Nüüd kui meie jures käinud,
Ollete siis ärra tonud,
Kelle seest mo issand jonud.“

Nüüd nad agga seisma jäwad,
Issi ütleva veel sawad:
Surma se saab töest witad,
Kellelt karrikas saab leitud.
Oh! mis willetsus neil olli,
Kui se asfi wälja tulli.

Nüüd on mehhed jälle kiini,
Kaotawad Benjamini,
Karrikas ta kottist leiti,
Keif nad taggasi seält witi,
Kärristawad rided löhki,
Et sest waewast peäsel's lahti.

Mis se on mis teie teinud?
Ütles Jofep, et tei' winud
Minno karrika ja matnud —
Kotti suhhu kinni katnud —
Meie ikka head teind teile,
Teie se eest kurja meile.

„Üllekohhut meie teinud,
Summal on meid selgest näinud — “
Juda ütleb Jofepile:
Sullasiks nüüd jäme teile,
Summal meist on kurja näinud,
Sest meid õnnetumaks teinud.

Sullasiks neid ka ei tahha,
Jofep, sest se olleks pahha,
„Issa jääb teil koio nälga,
Wigem temmale nüüd wilja,
Benjamin peab seie jäma,
Sullasiks ka mulle sama.“

Mis nüüd tunneb nende südda,
Ei ma moista räki sedda,
Juda wõttab issi kätte,
Rägib Jofepile ette:
„Issand pallun, kui sa mulle
Lubba annad, rägini sulle:

„Meie issa hing se poega,
Armastab, ja otab aega,
Et tal tedda koio wime,
Nenda kui ta wälja töime,
Käemehhels minna sanud,
Issa ees, et tedda annud.“

Oh! kui halle Suda südda,
Tunneb omma issa hädda,
Wenda armsast lahti pallub;
Ennast assemelle pallub.
Oh! kui armas se on nähha,
Wennad wõtke nenda tehha.

„Kui nüüd meie ärra lähme,
Omma issa jure same,
Benjamin jääb seie mahha,
Kuida woin ma sedda nähha,
Mis mo' issale siis juhtub,
Õnnetussest temma kohkub.

Temma hallid juuksed hauda
Murrega siis lähwad — Suda
Utleb: ma jään enneminni
Lasse lahti Benjamini,
Et ta lähhäb issa jure,
Lõppetab ta raske murre.

Josepil nüüd filmist wolab
Wessi, et teit sannad nelab,
Sure healega ta nuttab,
Rahwast wälja sata wöttab,
Watab omma wende peäle,
Wälja kuuldaks' nutto heäle.

Sure nuttoga ta hüab,
Ennast tutwaks tehha püab,
Käs sib wennad liggi astu,
Rägib lahkest nende wasto:
„Josep teie wend ma ollen,
Nüüd teid römustama tullen.“

Silmist wessi ifka wallab,
Küs sib: kas mo isja ellab?
Wennad agga hirmust seiswad,
Wannad kurjad teud haiswad;
Et nad tedda ärra münud
Ja ta kue koio winud.

Seldest nendega ta rägib
Wägga armsaste neid trööstib
Ütleb: ärge mitte sage
Kartust täis; waid julgetš jäge
Teie mötleside kurja,
Summal satis sedda nurja.

„Summal mind on teie eele,
Töest saatnud seia Male,
Et teid nälja häddast peästaks;
Omme sureks rahwaks töstaks,
Nastat wiis on weel meil ota,
Polle külwi leikust lota.“

„Toudke nüüd mo isfa jure,
Lõppetage temma murre,
Üttelge: et Josef ellab;
Ja so kurwastust ka kelab,
Summal sure au mul annud,
Ülle Egiptusse pannud.“

Tulle alla, — ärra wibi,
Minno jure nüüd Egipti,
Maad sa (Kosenis*) pead sama,
Seie ellama ka jäma,
Siin saad kallist maad sa leida
Sind fiin tahhan toita — hoida.

---

*) Kosen on Egiptusse rigis feige parrem
Ma, kuhho Josef omma isfa Israeli, ja ommad
wennad, ja suggu wõssa kofko koggus, kui kunnin-
gas Warao tedda olli sure au fise üllendanud.

Nenda trööstib seal neid Josef,
Et kül filmist wessi jookseb,
Benjamini kaela wöttab,
Armastusfest südda nuttab,
Annab omma wendadele
Suud, ja nuttab ärdast jälle.

Waraole ka teada anti,
Ja se jut ta ette kanti:
„Josepil on wennad tulnud,
Ning ta jures linnas olnud.“
See meel ka Waraol olli;
Kui se teadus tale tulli.

Sullased ja Warao isfi,
Täid keif röömsa mele fisse,
Armas olli neil se rahwas,
Sest et Josef olli wahwas,
Käsksid Kananist neid tulla,
Kosenis kui perris olla.

Josep sadab wennad ärrä,
Tele, annab neil ka warra,
Igga wennale meel kingib
Ühhe üllikonna ridid;
Benjamin saab wiis kond ridid,
Ja kolm sadda hõbbe sekkid.

Sadab isfale ka ärra,
Keike suggu kallist warra,
Kellega woib ärra tulla,
Weel tal armsaks isfaks olla,
„Mielge nüüd te peäl mitte!“ —
Ütleb wendadele ette.

Nenda isja jure läksid
Wenناد, ja keik teäda andsid,
Kül ta kohmetas siis ärra!
Kunni näggi sedda warra,
Mis tal saatnud Jofep kätte;
Enne ta ei usknud mitte.

Röömsaks sai nüüd isja südda,
Unnustas ka wanna hädda,
„Sest on kül, et Jofep ellab!
Kes mind minnemast nüüd kelab
Tahhan weel ta filmad nähha,
Enne kui jääb Ilm mult mahha.“

Ello waim ta kurbduft nelas,
Sest et armas Jofep ellas,
Kedda ta ni kaua nuttis,
Igga päe kui surma töttis,
Nüüd ta tahhab süüna jõuda,
Et woiks röömsast miüna hauda.

Seitsekümmend hinge ollid
Neid, kes Kananast nüüd tullid
Läksid Egiptusse tele;
Juda läks siis ärra ele
Issa Jakob tedda satis,
Jofepit ka wasto otis.

Nüüd wõis Jofep tõlda astu,
Sõitis omma isja wasto,
Kofeni, kui tedda näggi,
Sure nutto heäle teggi,
Kaua nuttis isja kaelas,
Piggistas kui armo paelas.

Surma himmustab nüüd isja,
Sest et selle Ilma kissa,
Teinud tedda üsna wannaks;
Römoga nüüd hinge annaks
Ihhust ärra, et ta käinud
Kofenis ja poega näinud.

Jofep wiib ta Barao jure,
Halliks teinud tedda murre,
Barao nõuab temma päwad
Teada. Jakob ütleb: waewad
Wähhemaks teind aastad mulle,
Kui teil minno wannemille.

Waraot önnistab weel Jakob,
Enne kui tast ärra lahku,
Nüüd ta-lähhäb Rosenisse,
Siinna kus ta ello asse;
Jofep toidab omma isä
Surmani — ja suggu wössa.

Poiad önnistab ka Jakob,
Enne kui ta Ilmast lahku,
Jofepile kasko annab:
Et ta temma ihho kannab
Kui ta surreb, Kananisse
Wannematte haua fisse.

Wurstiks-önnistas ta Juda,
Enne kui läks Ilmast hauda,
Juda suggust Kristus tulli,
Keige rahwa peästja olli,
Kolgatal sai risti podud.
Kättest jalgest läbbi lödud.

Halja, Rosen weel ehk öitse,
Sadda nellikümmend seitse
Aastat, on ja Jakob elland,
Küllalt filma wet ka walland,
Otab önnistust Jehowast,
Nenda uinub ta siis röömsast.

Surnud issa palle peäle,
Josep heidab, nutto heäle
Läbbi ärrataks weel ülles;
Issa hing Jehowa sülles.
Suud weel Josep tale annab,
Kananisse ihho kannab.

Sadda kümme aastat olli
Josep wanna, siis ta tulli
Surm ta järrele, et ruttas
Omma issa jure töttas;
Kalli rohtudega woidsid.
Tedda need les kirsto pandsid.

Nenda löppesid ta päwad,
Nenda kaddusid ta waewad,
Ihho sai tal mahha mäetud,
Ja Egiptusfesse jäetud;
Luud said wimaks ärra kantud,
Sekemisse mahha pantud.

Namato kulumata.

Tartus **G. J. Karowi** jures on trükkitud ja seälsammas sada:

Küsimised ja kostmised wannast ja uest Testamentist. (Wändra õppetaja kirjutud.) Maksab pigitud 20 kop.

Uus Saksa-kele õppimise ramat marahwale. Endise Wändra õppetaja Körberi kirjutud. Esimenne jaggo. Maksab pigitud 25 kop.

Josep Haideni ellokäif. Üks illus jut, kirjutud A. Jakobsonist. Maksab pigitud 20 kop.

1564

1983

